

Aramis was in het klooster en legde juist de laatste hand aan een Latijnsch minnedicht, de gewone conclusie van zijn godsdienstige overdenkingen. Gelukkig dat Athos dit niet zag, want deze had een afkeer van kloosters, Latijn, liefde en gedichten. Maar waar was Athos?

Hij zat nog altijd in den kelder en achter den wijn heen. Hij zag doodsbleek en was stomdronken. De verw op zijn knevels en haren was groen geworden. Hij zag er spookachtig uit, doch zijn voorkomen had aan waardigheid niets verloren. Met moeite kreeg men hem boven. Athos had nu een onbedwingbare neiging om te dobbelen, verspeelde achtereenvolgens de paarden en de knechts van zijn makkers aan een paar vreemde edellieden, en eindelijk ook het geld van d'Artagnan. Dit nam d'Artagnan kwalijk, maar dankbaar zijn aandeel, toen Athos alles weer terugwon, met eenige winst.

Toen onze vier vrienden nu wilden vertrekken, kwam de waard met zijn vrouw (want alleen durfde hij niet) om de vertering. De kerel had de onbeschaamdheid daar het bedrag van de doktersrekening voor de behandeling van zijn koliek bij te voegen!

De musketiers stonden verbluft over zoo veel schaamteloosheid. Eindelijk sprak Athos:

„Wij zullen u betalen!” Hij klapte in de handen.

De knechts van onze vier heeren, Grimaud, Mousqueton, Bazin en Planchet, traden binnen.

„Tel hem evenveel stokslagen af als wij hem daalders schuldig zijn”, beval Athos nu, „onder den rug en boven de beenen is de kas”.

De waard en zijn vrouw protesteerden luide. Men moest beiden binden.

„Maak geen stof! Ook zou het jammer zijn, zijn mooie broek te beschadigen”, zei Athos nog. De knechts begrepen dezen wenk.

Terwijl de waard betaald werd, haalden de musketiers alle voorraden spijs en drank die nog in huis waren en hielden een vroolijk feestgelag. Het geschreeuw van het echt-

paar was hierbij de opwekkende tafelmuziek, en tevens een mondelinge quittantie.

Porthos was plicht- maar ook onmatig. Hij maakte het zich tot een zaak van eer alles op te eten wat maar onder zijn bereik kwam. De gevolgen bleven niet uit. De waard kreeg een deel van zijn voorraad terug, doch in een vorm, die hem van geenerlei nut was. Aramis had fijngevoelige zintuigen en op zijn voorstel had dus een overhaast vertrek plaats. Athos' beenen hadden nu een lastige neiging om elkaars plaats in te nemen, bovendien maakte hij zich vreeselijk boos, omdat, naar hij beweerde, alle anderen uit den pas liepen. Eindelijk barstte hij in tranen uit, omdat men hem belette in zijn stamboom te klimmen, hetgeen hij toeschreef aan afgunst.

Nadat de vier kameraden nog veel proviand, eenige ruiten en den weg naar Parijs hadden ingeslagen, passeerde hen een reiskoets.

D'Artagnan zette een keel van belang op, en de koets na. In de reiskoets zat n.l. de dame uit de karos, die hem indertijd had uitgelachen, en naast haar reed de sinjeur met den bruinen mantel, die zijn paard had bespot. Zij kwamen aan een bocht. Toen d'Artagnan de reiskoets opzij kwam, was de ruiter spoorslags voortgeïld.

Onze musketier besloot zijn wraak uit, en zich aan de dame, die hij Mylady had hooren noemen, voor te stellen, om van haar door list den naam en de woonplaats van den gemantelde en wellicht ook het adres van zijn minnares (dat deze blijkbaar vergeten had hem te geven) te weten te komen. De kennismaking ging boven verwachting snel en gemakkelijk. Mylady gaf haar eigen adres. Dat was althans een begin.

HOOFDSTUK V.

Een warnet van intriges.

D'Artagnan had Mylady spoedig zoover gekregen, dat zij hem introduceerde op een hofbal, waar hij hoopte de dame van het bat-tisten neusdoekje te ontmoeten.